

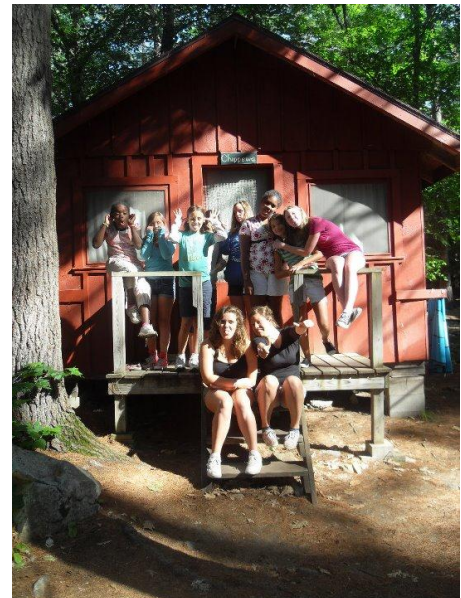
Az, hogy elhelyeztek camp counselor-nak, hatalmas lehetőséget jelentett. Egyrészt büszke voltam, hogy sikerült, másrészt viszont már nem csak egy opció volt, hogy nyáron az Egyesült Államokba utazhatok, hanem tudtam, hogy alig pár hónapom van arra, hogy mindenre felkészüljek. Sok helyen jártam már, de ez volt a leghosszabb idő, amit külföldön tölthettem.

Június 18-án repültem New Yorkba (14 órás késéssel ☺), onnan pedig busszal a táborba. New Hampshire államban, Center Harbour városka mellett volt a tábor, ahová riding counselorként mentem.

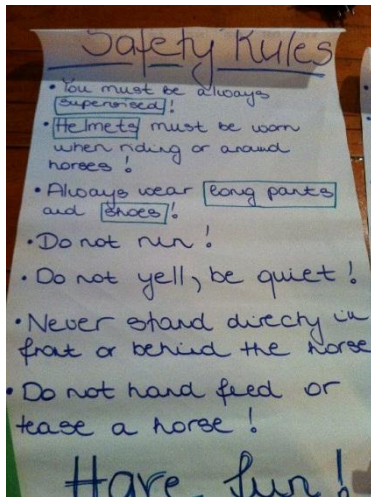

A nyarat egy 5 napos csapatépítő héttel kezdtük, ekkor lettünk beavatva a tábori dolgokba, a nyár menetébe és az összes foglalkozást is kipróbáltuk együtt, hogy a gyerekeknek mindenki mindenben segíteni tudjon. Rengeteg dolgot csinálhattak a srácok: kézműves foglalkozások (kerámia készítés, agyagozás, woodshop, festés, rajzolás, gyöngyfűzés és még sorolhatnám), plusz szinte mindenféle sportág elérhető volt. Az extrémek közé tartozott a hajókázás, vitorlázás és a kötélpálya. Egy kis tábor volt a Camp Quinebarge, Tom Hannaford és felesége Cori irányították, néha-néha Cori lánya is besegített, az ő férje pedig végig velünk volt. A személyzet összesen körülbelül 20 főből állt, teljesen nemzetközi társaság, a gyerekek létszáma pedig általában 30 és 50 között volt, 6-16 évesek (voltak külföldi táborozóink is).

A fő feladatom a lovasoktatás volt, viszont a csapatépítő héten való szereplésünk alapján megválasztottak headcounselor-nak. Ez azt jelentette, hogy ha valakinek valami problémája akadt, hozzám bármikor fordulhatott, ezen kívül a tábori órarendet, az utazásokat és a hasonló szervezési dolgokat is mi csináltuk. Ennek köszönhetően gyakorlatilag mindenkihez közel kerültem és a tábor méretéből adódóan mindenki személyesen ismert mindenkit, így olyanok lettünk, mint egy nagy család.

Naponta 2-3 edzést tartottunk és a mi feladatunk volt minden, ami a lovakhoz tartozik (etetés, az istálló és a felszerelés rendben tartása). Rajtam kívül még ketten foglalkoztak lovaglással. Mivel a gyerekek heti programjának összeállítása is feladatom volt, mindig úgy próbáltuk alakítani, hogy a résztvevők csoportonként nagyjából egy szinten legyenek. Így gyorsabban fejlődtek és nem unatkoztak, mindenki a szintjének megfelelő órán vehetett részt. Amit pedig még fontosnak tartottunk, hogy a lovaglás mellett a lótarással is megismerkedjenek, tehát segíteniük kellett az

etetésben és a lovak tisztán tartásában. Nagyon szépen felszerelt istálló volt a táborban, amihez egy karám tartozott és a mellettünk lévő erdőben 2-3 tereplovaslásra alkalmas ösvényt is használhattuk. Ide csak a tapasztaltabb lovasok jöhettek egyedül, viszont egyszer általában a kezdőket is kivittük futószárral. Minden hét első óráján a legfontosabb biztonsági pontokról beszélgettünk, tesztet is írtak belőle a gyerekek. Szerencsére baleset nem történt, viszont egy lovas bemutató alkalmával az egyik kislány lecsúszott, de nem esett nagyot, így visszaugrott és folytatta.

Amikor nem volt semmi dolgunk, bármelyik foglalkozáshoz csatlakozhattunk. Minden héten szerdán kirándultunk, vasárnaponként pedig lazább volt a program, órarendtől függetlenül bármelyik foglalkozásra lehetett menni.

Nekünk hetente egy szabadnapunk és egy szabad esténk volt. A hét hét alatt 2 fesztivált, 2 bált, 1 vadvízi evezést, 1 lovas show-t, 1 tehetségkutató versenyt és 1 nemzetközi hetet szerveztünk, ahol mindenki bemutatta a saját országát. Augusztus elején, amikor az összes táborozó hazament, segítettünk elpakolni télre és még maradtunk egy nagy közös nyárzáró bulira.

Ezután volt több mint 3 hetem utazgatni. Együtt indultunk, de sajnos valakitől mindig el kellett búcsúznunk. Pár napot még New Hampshire-ben töltöttünk, bár a kirándulások alkalmával a tábor végére már rengeteg helyet meglátogattunk. Utána következett Boston, Washington DC, Florida és végül New York City. Innen repültem haza szeptemberben.

Amellett, hogy gyönyörű helyeken jártam, fantasztikus embereket is megismertem. Azóta is szinte mindenkivel tartom a kapcsolatot, és van aki már meg is látogatott Budapesten. Nem mondom, hogy nem voltak nehezebb pillanatok. Fáradtak voltunk, vagy éppen már türelmetlenek, nem úgy sikerült valami, ahogyan elterveztük, vagy már hiányoztak az itthoniak. Ezen mindenki átesett. Viszont mindig volt ott valaki, akire támaszkodhattunk, mindent együtt csináltunk. Nagyon

nagy szerencsém volt a Hannaford családdal is, bármikor számíthattunk rájuk, mindenben segítettek nekünk, mindig meghallgattak és próbáltak olyan megoldást találni ami mindenkinek jó. Tudom, hogy bármikor szeretettel várnak vissza.

A nyár elteltével büszkébb vagyok, hogy végig tudtam csinálni. Mindenkinek csak ajánlani tudom, mert életreszóló élményekkel jöttem haza. Rengeteget tudnék még mesélni, sokszor még mindig eszembe jutnak új és új emlékképek. Sokat tanultam, önállósodtam és tapasztalatokat gyűjtöttem. Köszönöm a CCUSA-nak, hogy profin mindent megszerveztek és végig biztonságban éreztem magam. Mostmár én is elmondhatom: „*It was the best summer of my life!*”

Maklári Fanni

2011. december 5.